

Věra Jičínská

Grafické práce z 20. a 30. let

I přes několikaleté studium v grafických ateliérech výtvarných škol v Praze a v Mnichově Věra Jičínská nepřestávala toužit po malbě. Ke svým výkonům a počínům na poli grafické práce se později leckdy zachovala téměř macešsky, jak o tom svědčí i její vlastní přiznání v dopise příteli a spolužákovi Vladimíru Maisnerovi z Paříže z konce roku 1923:

„Včera ohřála jsem se mými dřevoryty. Byl ošklivý mlhavý den, zatopila jsem v krbu a házela jednu ilustraci Hálkových pohádek za druhou do ohničku. Hezky to plápolalo! Právě jsem došla k tomu stanovisku, že je nutno začít od počátku.“

Jičínská chtěla být malířkou, a také se jí stala a zůstala. Nečekaný nález několika grafických listů v soukromé sbírce nám však potvrzuje jeden z důležitých rysů její tvorby.

O tom, že zvolené téma opakovaně zpracovávala a zkoušela na něm různé druhy výtvarných materiálů a formátů, víme. Připomeňme si jen dlouhou řadu portrétů tanečnice Lydie Wisiakové. Ze zchovalých dřevorytů je však zřejmé, že se vracela i ke své původní grafické profesi a pokoušela se ověřit si důležité téma i v černobílém jazyku grafiky. K jednotlivým listům nalezneme analogické zpracování jak v kresbě (např. Žena v bílém šátku nebo St. Malo), tak i v malbě (Pohled z okna ateliéru).

Kolekce objevených grafických listů nečítá ani dvě desítky položek. Podle datování jednotlivých tisků je zřejmé, že v posledních dvou dekadách života se Jičínská již k rydlu nevrátila. Nicméně, zachovalé tisky jsou důkazem, že Jičínská své grafické řemeslo v Paříži ani ve třicátých letech v Praze zcela neopustila. Pravděpodobně šlo vždy jen o autorský tisk v několika exemplářích. Jičínská však grafickou část své tvorby považovala za tak důležitou, že tyto dřevoryty pravidelně vřazovala do svých výstavních kolekcí.

Pohled z okna ateliéru, 1926, dřevoryt

Edinburg, 1926, dřevoryt

Žena v bílém šátku, 1926, dřevoryt

St. Malo, 1926, dřevoryt

II. patro Kolořvatského zámku
v Rychnově nad Kněžnou

Vernisáž 27. 4. 2018 v 17 h

Výstavu uvede PhDr. Karel Jaroš, kurátor Orlické galerie

V hudebním programu vystoupí Jan Polnický, saxofon a Adéla Příbylová, basklarinet za klavírního doprovodu Tetyany Peshkové

Logo Orlické galerie a písmo © Iveta Hostašová

Orlická galerie

Muzeum a galerie Orlických hor
v Rychnově nad Kněžnou

NADAČNÍ FOND VĚRY JIČÍNSKÉ

DCERY DANY LAICHTEROVÉ A JIŘIHO GORNERA

Věra Jičínská

28. 4. - 17. 6. 2018

otevřeno

duben, květen, říjen denně mimo pondělí
červen, červenec, srpen, září denně
9-12 a 12,30 -17 h

tel. +420 494 534 015

e-mail: galerie@moh.cz
<https://www.facebook.com/orlicka.galerie>
www.moh.cz

Grafické práce
z 20. a 30. let

Věra Jičínská

Fotografie z cest
po Slovensku

Gazda z Telgártu, 1934, čb fotografie

Chalupy v Šumiaci, 1934, čb fotografie

Věra Jičínská Fotografie z cest po Slovensku

Věra Jičínská měla k fotografování blízko již od mládí, fotografovala pravděpodobně již v době svého studia na Uměleckoprůmyslové škole v Praze a za mnichovských studií se seznámila s fotografkou Věrou Prášilovou, žačkou Františka Drtikola, která pořídila v roce 1923 několik skvělých portrétů mladé umělkyně. Jičínská fotografovala i v Paříži, ovšem po návratu z Paříže, na počátku třicátých let, kdy se soustředila na publicistiku, zahájenou již dříve spoluprací s deníkem Wiener Tagblatt, se její zájem o fotografii zintenzivnil. Redakce časopisů měly totiž především zájem o články s původní fotografickou přílohou. Od roku 1930 pravidelně přispívala do pražského Prager Presse a postupně navázala dlouhodobější spolupráci s dalšími periodiky. Po celá třicátá léta například přispívala pravidelně do časopisu Rodina a od konce roku 1932 publikovala, zřejmě díky svým kontaktům s brněnským uměleckým prostředím, v nově vzniklém časopise Měsíc. Revue Měsíc představovala uměleckou tvorbu, užité umění a architekturu, ale i životní styl a pocity lidí. Pro začátek nabídla Jičínská Měsíci článek o francouzském plakátu. Zpočátku ve svých statích samozřejmě čerpala ze svých zážitků z pobytu v Paříži, později se věnovala stavebním památkám a folklóru.

Při fotografování Jičínská zvládla nejen práci s kamerou, ale sama si také vyvolávala negativy a zpracovávala zvětšeniny. Do tajů temné komory ji zasvětil její švagr Antonín Fingerland v roce 1931. Pravděpodobně na konci roku 1932 nebo počátku roku 1933 se stala agilní členkou Klubu fotografů amatérů na Královských Vinohradech, který v roce 1929 přesídlil do nově vystavěného paláce Valdek, kde disponoval nejen klubovnou, ale též rozměrným ateliérem, pracovním a devíti fotokomorami. Až do narození dcery Dany v roce 1937 do klubu docházela téměř denně. Fotografovala zejména během svých prázdninových cest a velké množství negativů po zbytku roku zpracovávala.

V srpnu 1933 podnikla Jičínská s Prokopem Laichterem první společnou výpravu na Slovensko. Vyrazili tam především za folklórem, skicovat místní typy lidí, jejich kroje a také dřevěnou architekturu. Nejdříve zamířili do Vysokých Tater a týden pobývali ve Štrbě, poté se vypravili dále na východ a postupně navštívili Levoču, Spiš, Prešov, Bardejov a Košice. Na všech místech si dělali podrobné zápisky zejména o místních krojových zvyklostech. A Jičínská také intenzivně fotografovala. V Bardejově ji velmi zaujaly členové zdejší početné ortodoxní židovské komunity: „Na lavičkách sedí a rokuje židé v kaftanech. Vypadají tak malířsky [...] v pohybech, že neodoláme a co chvíli se zastavujeme a skicujeme je.“ Pořádila zde i několik jejich snímků.

Druhou cestu na Slovensko zahájili manželé již v červenci roku 1934 a setrvali zde až do září. Nejprve navštívili v Ružomberku první lásku Jičínské, spolužáka z uměleckoprůmyslové školy, Vladimíra Maisnera, který zde vyučoval kreslení na gymnáziu. S ním podnikli několik výletů, mj. na Oravu. Poté se přesunuli do Banské Bystrice, odkud vyjžděli na výlety po okolí. Zdrželi se až do půlky září a procestovali Zvolen, Helpu, Dobšinou, Rimavskou Sobotu a Kremnicu. Doma v Praze ze snímků adjustovaných na karton vytvářela Jičínská alba a k jednotlivým fotografiím připojovala poznámku o místě, datu a námětu. Vznikla tak pozoruhodná fotogalerie lidí i míst, z nichž některá v následujícím desetiletí zmizela beze zbytku (Telgárt).

Fotografická pozůstalost Jičínské, která zahrnuje jak fotografie, tak i negativy, je velmi rozsáhlá a její detailní zpracování a zhodnocení čeká na svého badatele. Podstatná část fotografické pozůstalosti je, tak jako její dílo maliřské, uložena ve Vlastivědném muzeu v Dobrušce. Velká kolekce především fotografií ze Slovenska a Čech je v soukromé sbírce pana Ivana Tejkla.

*Návrat ze mše
Začátek školního
roku v Helpě
1934
čb fotografie*

*Bardějovští židé
1933
čb fotografie*